

*Ivana,
Havranová*
Život
S MACOM

MARENČIN PT

Život *Ivana, Havranová*
S **MACOM**

MARENČIN PT

© Ivana Havranová, 2014
© Marenčin PT, spol. s r. o., 2014
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marenčin@marenčin.sk www.marenčin.sk
Jazyková úprava Sylvia Sachs
Cover & layout Marenčin Media, s. r. o.
394. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-8114-340-3

PRVÁ KAPITOLA

Vyrazila z luxusnej kuchyne ako posadnutá. Pri dobrej káve jej z hlavy takmer celkom vyfučala udalosť, na ktorú sa tešila už niekoľko mesiacov.

Dovolenka.

Dobrá dovolenka.

Veľmi dobrá dovolenka.

Niekde na ostrovoch, možno v Karibiku, možno ešte ďalej. Hnevalo ju, že si nezapamätala, kam cestuje, a keď aj niekomu o dovolenke vravela, presne sa nedalo.

Do Karibiku, alebo tam niekde, vysvetľovala.

Odkedy žila s týmto človekom, odkedy žila s Leom, mohla si dovoliť ten luxus nepamätať si.

Pamätal si aj za ňu. A nielenže pamätal. Zariadoval, vybavoval, zháňal... miloval ju. Celým svojím mocným telom, celou svojou širokou dušou, celým svojím vysokým bankovým kontom.

Vysokým, ešte vyšším, najvyšším.

Dalia mala doma bohatého podnikateľa. Aké ju len postretlo veľké šťastie! Veď získať ho nestálo túto mladú ženu celkom nič. Len sa narodiť, vyrásť do krásy a byť v tej jednej konkrétnej chvíli na tom jednom konkrétnom mieste.

To on sa snažil o jej priazeň.

To on sa triasol za jemnosťou jej tváre, štíhlym telom, vôňou, vychádzajúcou z drobučkových pórov, to on sa triasol za modrými očami, plnými neposlušných iskričiek...

A neprekážal ani človek, ktorého mala doma.

Manžel.

Rýchlo schmatla z jedálne stoličku, zanesla ju do obliekarne, postavila pred skriňu takmer po nebo, kde hore, na najvyššom poschodí, netrpezlivo čakali veľké cestovné kufre.

Vybrala jeden z nich, ten najväčší.

Dámsky.

Opatrne, aby nestratila rovnováhu a neocitla sa na podlahe, presunula svoju maličkosť na zem a vzápätí už opäť stála na stoličke.

Tentoraz vybrala ten menší. Nie oveľa, ale predsa len menší.

Panský.

Pomaly sa zase dostala zo stoličky na pevnú podlahu a kus tvarovaného dreva na sedenie odnies-

la tam, kam patrí. Potom sa vrátila po oba kufre, ľahučké, ako môže byť len kvalitne vypracovaná bravčová koža, a odniesla ich o niekoľko krokov ďalej. K vzorne uprataným skriniam so šatami.

Rozhodla sa najskôr pobaliť svoje veci. Veď sa dobre poznala! Ak dôsledne pobalí manžela, na seba už nezostane trpezlivosť, chuť a niekde tam, v cudzom a ďalekom svete, budú odrazu chýbať plavky, nejaké tričká, pinzeta na vytrhávanie obočia... poznala sa. Nadšenie pre prácu jej nikdy nevydrží dlho. Snaží sa teda rýchlo urobiť, čo treba, aby ju lemra nezastihla v strede práce.

Toto je už iný život! povedala nahlas. Teraz už musím byť vyštafírovaná aj na pláži! Aj na predchádzke, aj na raňajkách, aj v posteli... všade!

Usmiala sa popod fúzy.

Spomenula si na predchádzajúce manželstvo a kolekciu domáceho oblečenia, poskladanú na chodbe malého bytu v sivej, umakartovej skrinke. Tepláčky a tričká od Číňana, papuče od Poliakov... na luxus ani nepomyslela.

Našťastie, objavil sa tak znenazdajky, ako sa dokáže objaviť iba sladký okamih, tak, ako sa dokáže objaviť len neskutočné šťastie.

Lebo tak sa dejú dôležité veci v našom živote. Znenazdajky a nečakane, ako sa odniekadiaľ zhora na nás rozpadá teplo a dážď a sneh, jar a leto a jeseň a zima...

Na cesty s Leom si berie vždy najlepšie kúsky. Miloval jej krásu, dotvorenú drahými handrami. Chvíľu jej síce trvalo, kým sa zorientovala v značkách, napokon to však zvládla. Veď... pre ženu niet vari krajšej povinnosti, ako si nakúpiť nádherné oblečenie, šperky, drahú kozmetiku. Ešte aj tie najduchovnejšie založené často pištia za peknými materiálmi, satanovými darmi tomuto svetu...

Kabelky však nekupovala nikdy. To nie. V kabelkách sa vyžíval Leo. Keď sa neskoro večer vrátil z firmy, často položil na stôl veľkú textilnú tašku a tešil sa, keď sa v nej Dalia začala nedočkavo prehrabávať. A potom vytiahla kabelku, akú nevidela ani v reklamách.

Páči? spytoval sa rozžiarený ako sviečka pod sochou svätého, neviditeľne prešlapujúceho povedľa hlavnej cesty do Devína.

Jáááj! Veľmi! Veľmi a ešte aj veľmi! kričala šťastím a všelijako sa s ňou predvádzala. Najskôr ju zovrela do dlane a rozkolísala.

Smial sa a iba vtedy mu videla takmer všetky biele zuby. Vyzeralo to, že nemá ani jediný zaplombovaný.

Nemáš v zuboch plomby? Spýtala sa celkom mimo a Leo, plný šťastia z jej veselosti, ťažko vyslovil nie. Iba sa smial a smial...

Potom kabelku zovrela na laktovom zhybe a prebehla popri ňom po špičkách ako baletka.

No a napokon tašku vyhodila na plece a zvodnými pohybmi bokov krúžila okolo svojho veľkorysého muža, aby videl, aké je šťastná.

Jedna skriňa, špeciálne upravená, ukrývala iba kabelky. Ku každému kostýmu, topánkam, kabátu iná.

Ani poriadne nevedela, koľko ich má.

Otvorila kufor so zlatým kovaním a zobrala do rúk prvé kúsky. Začala nočnou bielizňou.

Ó, áno! Tá musí byť perfektná! To Leo miluje viac, ako najkrajšie kabelky sveta. Košielky ľahučké ako vánok, nohavičky čipkové, priehľadné, jemné. Na každú noc niečo iné.

Hoci... dlho na mne veru teda aj tak nevydržia, usmiala sa v duchu.

Vedela však, že do postele musí vojsť ako voňavá víla z lúky plnej fialiek.

Opatrne poukladala veci jednu na druhú, ešte medzi ne strekla trochu levanduľovej vône a pustila sa do bielizne, plaviek, tričiek, blúzičiek, letných nohavíc a šiat.

O chvíľu mala kufor natrieskaný.

Dovolenkové balenie vždy človeka trochu unaví, uvedomila si pravidelne sa opakujúci jav a zašla radšej do kuchyne urobiť si ďalšie dobré presko.

Sadla si s ním na nevelký balkón pri kuchyni. Aby si odpočinula, aby si vychutnala predstavu tohtoročných slnečných voľných dní. Káva bol práve ten nápoj, ktorý Dalii vždy navodil atmosféru

exotiky. Už sa videla obvešaná orchideami, už sa videla v ruke so sladučkým, vychladeným drinkom, plným čerstvého ovocia.

Bože. Po piatich rokoch živorenia s Edom, po smiešnych Čiernych moriach a Domaši a Liptovskej Mare, konečne to, čo milujem. Exotika, dobrodružstvo, ozajstná manželská láska, vzdychla a odpila si z horúceho čierneho moku. Okolo plných pier jej zostal krémový krúžok z jemnej peny. Opatrne ho obrátenou dlaňou utrela a jazykom ešte čistiace práce dokončila tak dokonale, akoby to jazyk robil každý deň plných osem hodín.

Keď ju Leo videl prvý raz, pracovala v nemocnici ako sestrička. Prišiel s nevelmi poraneným prstom, odlupoval sa mu necht alebo čo. Doktorka jej tohto vzácneho pacienta zverila a Dalia sa snažila, ako sa len dalo. Pomaly mu ranu vyčistila, z rozmaru i popúkala, a kým prst poriadne obalila a zaviazala, Leo bol z tejto nenápadnej dievčiny celkom hotový. Hotový. Po celý čas pozeral do jej modrých šibalských očí a do jej výstrihu. Ten bol naplnený dvomi dokonalými kúskami, ktoré však narástli stopercentne bio. Bez silikónov, bez tabletiiek.

Kolkátky máte, no, to... prsia, mladá pani, opýtal sa bez ostychu a dych vyrazil najmä doktorke.

Päťky. Prečo? povedala a zvodne sa zasmiala.

A... takto. Nešli by ste so mnou večer na kávu?
urýchľoval vec.

Nešla. Večer sedím pri manželových nohách a dr-
žím ho za ruku, povedala vážne a oči dostali výraz
ponižovanej.

Tak potom... ako by sme to... kedy končíte? ne-
dal sa.

O tretej.

Prídem po vás. Presne o tretej, oznámil, vstal, po-
ďakoval za starostlivosť a odišiel z ambulancie.

Doktorka pozerala ako krtko, ktorému rozryjú
tajnú chodbičku.

Ako pacient povedal, tak aj bolo.

Prišiel.

Otvoril svojmu novému objavu dvere do novuč-
kého čierneho mercedesu, a keď naštartoval a au-
to sa pohlo, povedal, že idú síce na kávu, ale k ne-
mu domov.

To ja ale nemôžem, pane! Som vydatá žena! sna-
žila sa oponovať a vyznievalo to ako vtipkovanie
a zúfalstvo zároveň...

Pozrite sa. Ste síce vydatá, no dlho nebudete, od-
vetil a o niekoľko chvíľ sa ocitla v nevelkom byte
čínžového domu.

Som si myslela, že bývate v dome, podpichla, pre-
chádzajúc dvomi izbami.

Veď aj bývam! Toto je pracovný byt. Služobný!
Tak, to by sme mali a teraz sa, moja, vyzlečte! Ne-
budeme tu predsa oblečení! usmial sa a pomohol

mladej žene z kabáta. Ten potom zavesil na vešiak v chodbe a Dalia si sadla na pohodlný, hlboký gauč pred televízor.

Odbehol do kuchyne urobiť kávu a vrátil sa skôr, ako myslela.

Ste šikovný! pochválila vlastne cudzieho muža, keď priniesol podnos a na ňom dve kávy, dva poldecáky, jednu fľašu kvalitného koňaku a misku so slasnými praženými mandľami.

Ďakujem, povedal, naliel sebe aj návšteve, sadol si tesne k mladej žene a tíško povedal: Tak na naše stretnutie, a poldecák prevrátil do seba.

Dália urobila to isté.

Potom to ešte dvakrát zopakovali a skôr, ako si stačila odpiť z kávy, rozopínal malé, perleťové gombičky na jej červenej blúzke.

Prepáčte, to ja ale naozaj nemôžem! Veď som vydatá! snažila sa zo všetkých slabých síl.

No a potom ste, moja, ku mne načo prišli? spýtal sa jasne.

Sklonila hlavu a viac neprotestovala. Napokon, mal pravdu. Cítila jeho nežné dotyky, cítila jeho veľkú túžbu. Náruživú, sladkú, takú, ako so svojím manželom nezažila ani jediný raz, dokonca ani v časoch najväčšej lúbosti.

Zatvorila oči a o chvíľu sa už odovzdane pohybovala medzi nebom a zemou. Jej rozochvené telo sa odovďačovalo pocitom, ktorý nikdy nepoznala.

Vôkol dvojice sa rozhostilo ticho. Sem-tam ho prerušil vzdych z dokonalosti precítienia a Dalia sa snažila aspoň trochu spamätať.

Je to v poriadku? povedala tíško. Poznáme sa iba niekoľko hodín a už toto! Je to normálne? zakvílila.

Vyzeráme ako nenormálni? usmial sa čarodejník. Sme dve celkom normálne, ľudské bytosti, ktoré po sebe túžia. A ty podáš zajtra žiadosť o rozvod. Vezmeme sa!

Aký mám dôvod? Aký mám dôvod na rozvod? nechápala.

Neveru predsa! Do tvojho života vošiel predsa iný muž! Osudový! Ja som doň vošiel, láska! vysvetlil vážne a Dalia pochopila, že to vážne aj myslí.

Do polroka už bývali spolu.

Žieňa prežilo rozvod bez nejakých ťažkých scén, pretože Leo bol k manželovi štedrý. Zabezpečil mu dobrú prácu a dostal aj manželské odškodné. Dostal byt a nemusel sa so svojou bývalou deliť o nič. V podstate ich verdikt sudkyne rozdelil na prvý raz. Na prvom pojednávaní. Nemalo význam fungovať vo vzťahu, kde nefungovala posteľ. Pretože spoločný stôl to zachrániť naozaj nemohol. Nemalo význam fungovať v pocite, ktorý láskou rozhodne nebol. A to ani manželskou. Takou tou s plnými nákupnými taškami a starosťou o toho druhého. V ich

láske fungovali iba nezaplatené faktúry za plyn a elektrinu...

Dalia dobre vedela, že manželská láska nie je neočakávané trhanie košiel a blúzok z partnerovho tela. Manželská láska je pokojná, príjemná, niekedy aj načas rozdúchaná, väčšinou však nie. Ak je zdravá, plynie po celé roky odo dňa k večeru a má tolko priestoru, koľko jej dvojica vymedzila. Isté však je, že plynie medzi mantinelmi. Lebo manželská láska je veru mantinelová.

Skončilo niečo, začalo iné.

Mladá žena druhého manžela sa deň čo deň s veľkou nehou odovzdávala novému mužovi, a keď zostala chvíľa času, aj sa spolu navečerali, naraňajkovali.

Leo začal pomaly prebudovávať manželkin šatník a Dalia rýchlo pochopila. Je síce krásna, no nie exkluzívna.

Luxusná.

A taká, akú potreboval! Aby sa za ňou všetci obzerali, aby mu závideli. Potreboval babu s krásnou postavou, s veľkými modrými očami a s dvomi päťkami, nie celkom ukrytými v drahej podprsenke.

No teda... naozaj som dobrá! vravievala si rozrastená pred zrkadlom, keď si skúšala nové a nové kúsky šiat. Zdobili ju, vylepšovali, robili z nej ženu predovšetkým do koča.

Toto je naozaj zaujímavé! Čo dokážu urobiť šaty z človeka! Toto je naozaj zaujímavé! dumala nad

kúskami zošitého textilu a nechápala, že doteraz na to neprišla.

Si najkrajšia pod slnkom, vravieval Leo a láska-vo pohľadzal jej tvár, telo... V šatách aj bez nich, pokračoval ticho.

Ocitla sa vo svete samých príjemných vnemov. Vôkol seba všetko špičkové, kvalitné, úžasné, radostné.

A kúsok z jej novej životnej pohody si uchmatli aj pacienti. Šťastná sestrička sa k nim začala správať prívetivo, prejavovala im dokonca lútosť!

Ako príjemne voniate, sestrička, ako dnes žiarite, vravievali prechorení ľudia a hneď sa cítili príjemnejšie. Svojím šťastím odoberala z ich utrpenia, k receptu pridávala nádej.

Myslíš si, že nesnívam? Myslíš, že toto všetko je naozaj môj reálny život? Svet? spytovala sa Lea a obzerala na prste tenučký krúžok z bieleho zlata s očkom, trblietavým, briliantovým.

Si moja milovaná žena, odvetil a zovrel nežné telo víly do svojho mocného, mužského.

Uprela na neho oddané oči, v ktorých sa zračila vďačnosť aj láska.

Hneď po tichej svadbe sa presťahovali do veľkého domu.

Prečo musíme mať ženu na upratovanie a varenie? Prečo sa u nás pohybujú všelijakí cudzí ľudia? nechápala zmenu životného štýlu.

Lebo... ja, miláčik, nepotrebujem ženu na upratovanie a varenie. Manželku potrebujem na lúbenie a reprezentovanie. Ty predsa nie si nijaká slúžka! Ty si moja manželka! zdôrazňoval, aby konečne pochopila svoje nové postavenie.

Zvykla si.

Na kuchárku, na upratovačku aj na ochran-ku. Dvoch striedajúcich sa veľkých mužov, akých sa vždy bála, akých vždy vnímala ako násilníkov a hrubiánov.

Ráno, skôr ako odišla do ambulancie, sa dlho milovali a potom vypili spolu šálku horúcej kávy. Hoci sa Leo vracal domov až neskoro večer a Dalia už dávno labzovala svojimi snami, jemne ju zobudil a ešte jemnejšie si bral jej lásku, vôňu, rozhorúčené telo. Takéto chvíle prežívala ako súčasť neuveriteľne krásneho sna, ktorý jej pripravil život.

Snívало sa mi, že sme sa strašne krásne milovali! Akoby sme boli farebné motýle, vravievala potom ráno pri vchádzaní do sveta vzdychov a Leo sa smial.

Prežívala dni plné nádherných pocitov z lásky, ale aj z darov, ktorými ju obdarovával milovaný muž takmer denne.

Ako dlho sme už spolu? premýšľala nad Leovým kufrom. Rok? Áno, rok! Aj niečo! uvedomila si a po-

hladila pobalené, dovrchu naukladané letné oblečenie svojho muža.

Podnikateľ sadol do auta a hoci to nerobil rád, šoféroval sám. Vedel, že niektoré situácie musí prežiť bez svedka. A hoci vedel, že vodič Milan mu je oddaný, napokon, pracuje s ním od vzniku firmy, nechcel nič riskovať.

Mal prvé rande so ženou, ktorú objavil na pracovnom stretnutí.

Krásna, plavovlasá, s dlhými nohami. A veľmi, veľmi inteligentná.

Hotový zákusok, vravel si cestou a premýšľal, čo vymyslieť, aby žieňa očaril. Toto teda nie je len taká nejaká husička! bezmocne znervóznel a v tej chvíli dostal nápad.

Zavolať do hotela Hilton a rezervovať na jednu noc izbu. S plným servisom, s večerou pre dvoch so šampanským a obrovskou kyticou exotických, veľmi exotických kvetov. Potom sa pustil diaľnicou do Hamburgu, aby u klenotníka, ktorého dobre pozná, kúpil dva krásne kúsky. Jeden pre svoj nový objav, druhý pre milovanú manželku. Predstavoval si jej prekrásne telo, oči, biele zuby, ktoré mladej dáme dotvárali očarujúci úsmev. Predstavoval si ju ako niečo vlastné, odovzdané, milujúce. Mal rád tieto predstavy, dodávali mu pocit sebavedomia z úspe-

chu. Napokon, jeho životným cieľom bolo vlastniť čo najviac krásy. Živej i neživej.

Vybehol z auta, upravil si nohavice, zakasal biele košeľu a vošiel k svojmu známemu klenotníkovi. Mal síce obchod v Rakúsku, ale pochádzal zo Serede. Jeho rodičia sa tu usadili, keď sa im po vojne podarilo vrátiť z koncentračného tábora v Dachau. Najskôr si otvorili iba malý, nenápadný krámič, neskôr začali obchodovať so zlatom a šperkami, až sa vypracovali na uznávaných a rešpektovaných zlatníkov.

A takým bol aj ich syn Joachym.

Grusgot, usmial sa Leo už medzi dverami, ktoré zanôtili jemnou zvonkohrou.

Vitaj, odpovedal Joachym, odlepil sa od pultu a ponáhlal sa Leovi oproti. Rád ťa vidím!

Chvíľu si poklábosili a potom sa Leo pustil do nakupovania.

Potrebujem dvojicu krásnych náušnic, Joachym. S briliantmi určite a ešte s nejakým kvalitným kameňom.

Ty sa teda vyznáš, chlapče, smial sa zlatník a bolo jasné, že rodičia s ním rozprávali po slovensky.

Baby ma donútili, zavtipkoval podnikateľ. Takmer ku všetkému, čo robím, ma dotlačia vždy baby, kamarát. By si neveril! zasmial sa na plné ústa a zlatník sa pridol. Vyznal sa aj v probléme, ktorý mal od šperkov poriadne ďaleko...

Mal rád klientov, ktorí ho brali osobne a dôverným správaním mu preukazovali náklonnosť. Taki napokon kúpili aj vtedy, ak pôvodne vrážanie peňazí do klenotov vôbec nemali v pláne. Iba kvôli Joachymovi.

Obaja muži sa takmer naraz nahli nad presklené pulty a bez slova obzerali vyložené šperky.

Tieto! Tieto! Bože, tie sú ale nádherné! ukázal na pár jemnej krásy Leo. Každá náušnica pozerala na svet dvomi žiarivými očkami. Jedným briliantovým, z ktorého tryskali trblietavé lúče, druhým rubínovým, krvavým, smutným a vyzývavým zároveň.

Joachym opatrne odsunul sklo, vybral jednu náušnicu a podal tento skvost zákazníkovi.

Leo ju uchopil medzi dva prsty a pomaly sa s ňou obrátil smerom k obloku. K zlatému, rozžiarenému slnku. V tej chvíli sa zo šperku stala hviezda na slnečnom nebi. Iskrila, kamienky vôkol seba rozhadzovali tenučké svetlé lúče a Leo takmer prestal dýchať.

Pekne mi zabaľ dvoje. A každý pár zvlášť.

Joachym sa huncútsky pozrel na svojho dobrého klienta a zavtipkoval: Konvertuješ na islam?

Leo sa zasmial: Počúvaj, chlapče! Život ponúka, tak beriem! Jedna krása doma, druhá na telefón. Je na tom niečo zlé? Chcem urobiť šťastnými obe! A aby si si nemyslel! Ani jednej neukrajujem z ni-

čoho! Ani z lásky, ani z pekného života, ani z darčkov! Veď vidíš, nie?

Si veľký pán, Leo. To musím uznať! podával mu dve luxusne zabalené škatulky s finančne náročným obsahom a dopovedal: Príde zas, o dva týždne dostanem neskutočne krásne kúsky rovno z Izraela. Z manufaktúrnych dielní! Úžasné vecičky!

Prídem! Rád! Veď mám komu robiť radosť! zasmial sa podnikateľ, krabičky strčil do vrecka ručne ušitého saka, rozlúčil sa s klenotníkom a už aj bol pri svojom aute.

Sadol doň, naštartoval, aby už o pol hodinu sedel vo svojej kancelárii.

Sedela v strede izby na veľkom pakistanskom ručne tkanom koberci a pozerala na zabalenú batožinu. Snažila sa síce brať čo najmenej vecí, no i tak... pred ňou sa vynímali štyri dosť veľké kufre. Spakované tak precízne, že v nich nebolo miesto ani na spomienky.

V televízore sa mihali obrázky nejakého seriálu, avšak nemala záujem. Videla sa na úžasnej pláži s úžasným manželom, videla sa vo svete, ktorý tak milovala. Akoby v ňom všetci a všetko mali jedinou úlohu. Staráť sa o pohodlie, nádherné zážitky, pocity priam božské, akoby mali za úlohu len byť šťastní.